

Arrest

nr. 68 498 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2011 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VERLAECKT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 9 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 januari 2010 dient verzoekster aanvullingen in.

Op 27 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekster dient een

beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat gekend is onder het rolnummer 78 182.

Op 25 juli 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum)

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Gezien ten gronde moet worden vastgesteld dat de machtiging tot wettig verblijf wel degelijk moet verleend worden, dient de opgelegd maatregel tot onmiddellijke verlating van het grondgebied tevens te worden vernietigd.

Schending van artikel 9 bis van de wet van 11 december 1980.

Artikel 9bis stelt: (...)

Dat de buitengewone omstandigheden, wel degelijk aanwezig zijn en dat zij beschikt over een identiteitsdocument.

Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat de buitengewone omstandigheden niet aanwezig zijn om een regularisatie op basis van artikel 9bis te verantwoorden.

Er zijn humanitaire redenen en duurzame bindingen in casu aanwezig.

Terecht stelt dat de verweerder dat de heer Melchior Wathelet zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de instructie del. 19/7/2009 te blijven toepassen ondanks de vernietiging door de raad van state.

Het criterium 2.8A is wel degelijk van toepassing op verzoekster.

Verzoekster is in het land sinds 2002.

In 2007 reeds heeft zij op aanraden van haar dokter, een advocaat aangezocht, die de opdracht had een procedure tot wettig verblijf te starten.

De toenmalige raadsman heeft dit dossier echter laten aanslepen. Bovendien verliep de communicatie niet optimaal tussen verzoekster en haar advocaat.

Verzoekster bevindt zich reeds langer dan 5 jaar onafgebroken in België en dit voorafgaand aan de vraag tot machtiging tot verblijf.

Dat verzoekster in België reeds verblijft sinds 2002 blijkt uit een o.a uit een verklaring van dr. L. die attesteert op 29/5/2006 dat hij verzoekster reeds 4 jaar behandeld voor haar hartklachten, (zie verder stuk 2)

Verder moet opgemerkt dat de instructie van 11/12/2009 niet de waarde heeft of mag hebben van een "uitsluitende en absolute voorwaarde".

Ook wanneer verzoekster haar situatie niet strikt onder een situatie zoals weergegeven in deze instructie valt, moet nog steeds de wet worden gevolgd.

In de wet staat nog steeds: "In buitengewone omstandigheden "

Welnu verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden.

Mevrouw is al bijna 10 jaar in België en heeft hier haar leven opgebouwd.

Ondertussen volgt mevrouw al 4 jaar Nederlandse les (zowel bij leerpunt als bij LBC) en heeft zij haar vriendenkring uitgebouwd, (stuk 4, 17 en 21)

Zie de verklaringen van A. S., Z. A., A. H., S. H., A.H., R. B. en V. E. V. (stuk 9-16)

Verzoekster spreekt tevens Frans.

Zij heeft geen familie in Marokko alwaar zij nog welkom is gezien zij verstoten is uit de familie omdat zij weigerde uitgetrouwde te worden.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering en verzoekster spreekt beide landstalen.

Verzoekster toont wel degelijk haar wil tot integratie aan en is zeker niet van plan te vegeteren op kosten van de Belgische staat en zal bijdragen tot de sociale zekerheid.

De heer R. B., eigenaar van een bakkerij/supermarkt heeft formeel beloofd haar aan te nemen van zodra dit wettelijk gezien mogelijk, (18 en 19)

Er werd reeds een arbeidsovereenkomst getekend door de werkgever ten behoeve van verzoekster.

Verzoekster is een harde werkster... alleen moet het mogelijk zijn op legaal vlak en met haar gezondheid.

Een prangende humanitaire situatie betreft:

"Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden. Zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als prangende humanitaire situatie worden beschouwd. De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens een prangende humanitaire situatie. Dit is geen exhaustieve lijst. Een bijzondere aandacht gaat bij dit punt naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep."

Deze instructie is aldus van toepassing op verzoekster.

De medische toestand van verzoekster noopt bovendien tot een verblijf in België.

Verweerder stelt dat de ingeroepen medische redenen buiten de context vallen van artikel 9bis en dat daarom hiermee geen rekening kan worden gehouden.

Deze redenering is fout.

Het feit dat verzoekster hartproblemen heeft (verlaagde hartslag, veelvuldig flauwvallen...) heeft wel degelijk een invloed op de globale toestand of "humanitaire situatie" van verzoekster, (stuk 2 en 20)

Het gaat om "buitengewone omstandigheden" die een wettig verblijf verantwoorden. Men dient niet elk gegeven afzonderlijk te bekijken.

De hartproblemen zouden te wijten zijn aan psychische problemen en depressie, (stuk 20)

Verzoekster moet op regelmatige tijdstippen medisch opgevolgd worden, zodat een verblijf noodzakelijk is.

Anders beslissen is een schending van artikel 3 EVRM,

Het is verboden tot uitzetting over te gaan, als uitzetting een schending van art. 3 EVRM oplevert vanwege de algehele gezondheidstoestand van de betrokkene,

Artikel 3 EVRM moet niet enkel gerespecteerd worden In geval van een verzoek artikel 9ter, maar moet steeds gehonoreerd worden."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunst is en geen recht en dat het de verwerende partij toekomt om op autonome wijze de aanvraag te beoordelen.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster, om te voldoen aan het criterium 2.8.A van de instructie, het bewijs moest voorleggen dat zij voldeed aan drie cumulatieve voorwaarden, waarvan één is dat verzoekster voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België moet hebben gehad of voor die datum geloofwaardige pogingen ondernomen moest hebben om in België een wettig verblijf te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008, noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen. De verwerende partij merkt op dat verzoekster niet betwist dat zij voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging heeft ondernomen tot het bekomen van een wettig verblijf. De verwerende partij meent dat verzoeksters bewering als zou zij sinds 2002 op het Belgische grondgebied verblijven, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen tot het bekomen van een wettig verblijf. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat die vaststelling niet zou stroken met de elementen aanwezig in het dossier.

Waar verzoekster van mening is dat niet gekeken moet worden naar de letterlijke toepassing van de instructie, merkt de verwerende partij op dat verzoekster zelf zich gesteund heeft op het criterium 2.8.A van de instructie. De verwerende partij verwijst in dit verband tevens naar de bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wijst erop dat de toepassing van dit artikel een dubbel onderzoek inhoudt. Waar verzoekster verwijst naar buitengewone omstandigheden, antwoordt de verwerende partij dat de aanvraag van verzoekster ontvankelijk werd verklaard, zodat haar uiteenzetting over de buitengewone omstandigheden irrelevant is gezien de beslissing handelt over de gegrondheid van de aanvraag.

De verwerende partij wijst er tevens op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf. De staatssecretaris heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij gebruik maakt van deze discretionaire bevoegdheid te verduidelijken in een beleidsrichtlijn. De bestreden beslissing is dan ook afdoende gemotiveerd waar er gesteld wordt dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond aan de voorwaarde van het criterium 2.8.A van de instructie te voldoen.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat met alle elementen die verzoekster in haar aanvraag heeft aangehaald, rekening werd gehouden.

Waar verzoekster van mening is dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet mogelijk is gelet op haar medische toestand en een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), antwoordt de verwerende partij dat, zoals reeds duidelijk werd gesteld in de bestreden beslissing, het verzoekster vrij staat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster dit heeft gedaan. Verzoekster kan niet verwachten dat haar medische problematiek wordt onderzocht in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wanneer de wetgever expliciet voorziet in een procedure voor medische regularisatie.

Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat in het medisch attest van 3 maart 2009 dat verzoekster voegde bij haar aanvraag, staat te lezen dat er geen gezondheidsrisico's zijn bij een terugkeer naar het herkomstland.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dienen de te verwachte gevolgen van de verwijdering van verzoekster naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in het land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoekster. Volgens de verwerende partij beperkt verzoekster zich tot de loutere hypothetische bewering dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, maar laat ze na dit *in concreto* aan te tonen.

2.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Het middel dat verzoekster aanvoert, is niet gericht tegen de bestreden beslissing maar tegen de beslissing van 27 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekster meent dat haar de machtiging tot verblijf wel degelijk verleend moet worden, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten ook dient te worden vernietigd. De Raad wijst erop dat het beroep tegen de beslissing van 27 juni 2011 bij arrest nr. 68 497 van 17 oktober 2011 werd verworpen.

Het onderdeel van het middel dat geen betrekking heeft op de bestreden beslissing en niet aantoont op welke wijze de aangevoerde rechtsregels door de bestreden beslissing worden geschonden, is onontvankelijk.

2.1.3.2. Verzoekster voert in het eerste middel op ontvankelijke wijze de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster brengt geen concrete, correcte, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING ARTIKEL 8 EVRM :

Verzoekster maakt reeds jaren deel uit van het gezin van haar nicht. Zij heeft alle kinderen (9) mee helpen opvoeden en heeft steeds ingestaan voor het huishouden

Artikel 8 EVRM houdt het recht in op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Verzoekster heeft het recht deel uit te maken en blijven uit te maken van het gezin waar zij nu deel van uitmaakt. Het privé-leven van verzoekster dient te worden beschermd.

Verzoekster vormt geen gevaar voor de openbare orde.

Zij heeft ondertussen veel vrienden leren kennen en is volledig verankerd in de maatschappij.

Het enige wat zij wil is rust en stabiliteit, mede gelet op de psychische moeilijkheden.

Gezien haar verre mate van integratie zou het onredelijk en onmenselijk zijn om haar terug te sturen.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster pas voor het eerst in huidig verzoekschrift stelt dat ze deel uitmaakt van het gezin van haar nicht. Nergens uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster hiervan melding zou hebben gemaakt in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Er kan enkel rekening worden gehouden met de elementen die op het moment van de bestreden beslissing ter kennis waren van de verwerende partij. Vervolgens merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet aantoont effectief een gezin te vormen met haar nicht en ze maakt niet aannemelijk dat het beweerde gezinsleven met haar nicht valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Zelfs indien verzoekster zich dienstig zou kunnen beroepen op de toepassing van artikel 8 van het EVRM, dan nog dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM op zich geen grond tot regularisatie is en dat verzoekster niet duidelijk maakt op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een onevenredige inmenging zou uitmaken in haar familiaal leven.

2.2.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat zij reeds jarenlang deel uitmaakt van het gezin van haar nicht.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster ooit aan het bestuur heeft meegedeeld dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar nicht. Zodoende kon de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een gezin vormt met haar nicht, dat ze alle kinderen heeft helpen opvoeden en dat ze steeds heeft ingestaan voor het huishouden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige neven en nichten. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de reële banden tussen nichten.

Om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven dient te worden nagegaan of er nog banden waren tussen verzoekster en haar nicht. Uit het administratief dossier blijkt dit niet en verzoekster voegt bij het verzoekschrift evenmin informatie in dit verband. *In casu* is er geen sprake van een gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET